

[Ib Larsen.]

sine synspunkter. Som sagt vil vi yde vor medvirken til besparelser, også på områder, hvor vi — såvel som alle andre — helst lod være at ændre ved tingenes tilstand.

Enhver erkender, at man, om der skal spares, ikke kommer uden om de to store områder: undervisning og socialvæsen. Men vi gør det ikke, fordi vi mener, at disse områder sagtens kan bære besparelser, sådan som det tit kommer frem i debatten.

For det sociale område vil vi gerne være med til at se på, om de store beløb, der anvendes, nu også kommer i de rigtige hænder. Ingen vil forsvare misbrug af nogen art, og enhver vil naturligvis tilstræbe, at beløbene direkte kommer de trængende til gode og ikke f.eks. først og fremmest gavner de personer, der er ansat til at tage sig af borgernes sociale problemer. Ej heller kan nogen godkende, at folk med 70.000-80.000 kr. i indtægt modtager offentlige tilskud, som betales af borgere, der har samme eller endog lavere indkomst.

Men når regeringen f.eks. vil skære i børnetilskuddene ved at sætte aldersgrænsen ned, så må centrum-demokraterne på forhånd sige fra.

For undervisningen kan der næppe laves mærkbare besparelser, uden at det giver resultater, som man vil finde beklagelige, og hvor fremtiden vil komme til at undgælde for, at man giver nutidens skatteborgere en lettelse.

Men centrum-demokraterne har gjort sig visse tanker om, hvordan man kan skære ned med de mindst skadelige virkninger. For folkeskolen må man nok interessere sig for antallet af elever i hver klasse. Disse tal har jo nær sammenhæng med det antal lærere, som kræves i de nærmeste år, og det er jo personalebesparelser, vi især skal tilstræbe, om man ellers kan tro vore økonomiske rådgivere.

Med hensyn til akademikeruddannelser vil jeg gerne inddrage i diskussionen nogle synspunkter, som fremkom i en kronik i Politiken i går, den 14. januar, skrevet af professor, dr.phil. Niels Thomsen, med udgangspunkt i, at der for første gang i mange år i 1973 har været en begyndende arbejdsløshed blandt akademikere. En prognose fra 1972 viser også, at beskæftigelsesudsigterne

for magistre, dvs. cand.mag.er, cand.phil.er og cand.art.er, ikke er særlig lyse.

Må jeg med formandens tilladelse citere et uddrag af professor Niels Thomsens kronik:

„At myndighederne skulle fortsætte med at betale dyrt for at uddanne stedsse flere akademikere, som ikke kan finde beskæftigelse, kan vist nu anses for udelukket. Der må forventes helt radikale indgreb mod den højere uddannelse, og som de førnævnte tal viser, vil det begrænse såvel statens økonomiske ofre som de menneskelige tragedier, hvis disse indgreb kommer så snart som muligt.

Det problem, som rejser sig, er imidlertid, om beskæringerne kan ske på en måde, så man ikke hælder barnet ud med badevandet, så at dansk forskning — som jo er nært forbundet med universiteterne og de andre læreanstalter — og selve uddannelsens kvalitet ikke bliver de første ofre.“

Professor Niels Thomsen slutter artiklen:

„Jeg tror, det er urealistisk at regne med, at finansudvalg og ministerium ville kunne trænge ned i disse temmelig specielle problemer. Og summariske diktater om besparelser vil enten give for små beløb eller tilføje uddannelsen og forskningen på de højere læreanstalter varig skade. Da styrelsesloven har forvandlet universiteternes egne organer til talerør for de ansattes og de studerendes særlige interesser, kan man ikke herfra forvente nogen konstruktiv medvirken til de nu krævede rationaliseringer.

Den eneste løsning er under disse omstændigheder, at folketinget selv går i gang med arbejdet, selv tager et direkte ansvar for udviklingen.“

Centrum-demokraterne mener som professor Niels Thomsen, at nedsættelse af et universitetsråd enten af medlemmer af folketinget eller af folk udefra til at koordinere og rationalisere uddannelserne og læreanstalterne vil være gavnligt.

Vi erkender, at der ikke i de kommende år kan stilles forventning til en stigning i de ressourcer, der kommer social- og sundhedsvæsenet til gode. Derfor bliver en mere rationel anvendelse af penge og arbejdskraft påtrængende nødvendig. Socialpolitikken må derfor planlægges på længere sigt og omfatte en hensigtsmæssigere administration og en forenkling af de sociale ydelser,